

Хотілося б відзначити, що з самого початку поділ влади проголошувалося і в США і у Франції в якості основного конституційного принципу. В обох Конституціях з метою ефективного функціонування принципу поділу влади, були встановлені різні терміни повноважень, різні джерела формування, а також система «стримувань і противаг» при їх взаємодії між собою.

Незважаючи на схожість цих документів і умов їх виникнення, Конституція Франції стала лише проміжним актом політичної і соціальної боротьби, в той час, як Конституція США, зважаючи на свою універсальність, з певними змінами і доповненнями, існує і в наші дні [3, с. 8].

Отже, поділ влади є неодмінною ознакою сучасного конституціоналізму, без якої навіть не можливо уявити конституційне здійснення влади, адже така влада може бути лише обмеженою, а спосіб її обмеження – це поділ. Поділу влади що закладений в Конституції США 1787 р і Конституції Франції 1791 р були багато в чому схожими з точки зору юридичного підходу, але різними з позицій підходу політологічного і реалізовувалися в різних соціально-політичних умовах .

Список використаних джерел:

1. Батир К.І., Полікарпова Хрестоматія по загальній історії держави і права / К.І. Батир, Е.В. Полікарпова. Київ. МАУП, 2003. 520 с.

2. Горохів Д.Ю. Особливості доктринальних джерел конституційного права / Д.Ю. Горохів // *Електронний науковий журнал «Наука. Суспільство. Держава»*. 2014. № 3. С. 25-33. URL: <http://esj.pnzgu.ru>

3. Іванов В.В. Принцип поділу влади в Конституції США 1787 р і Конституції Франції 1791 р .: порівняльний аналіз / В.В. Іванов // *Держава і право*. 2000 № 12. С. 80-84.

4. Конституції зарубіжних держав: (Сполучені Штати Америки, Великобританія, Франція, Німеччина, Італія, Японія, Канада). Москва: БЕК, 1996. 584 с.

6. Конституція Франції. URL: <http://hist.msu.ru/ER/Etext>.

7. Конституція США. URL: <http://hist.msu.ru/ER/Etext> (.

8. Реснянская О.С. Поділ влади у Франції / О.С. Реснянська // *Вісник Бурятського державного університету*. 2010. № 14. С. 36-39.

ПРИНЦИП МОЖЛИВОСТІ ЗМІНИ ГРОМАДЯНСТВА

Кінаш Н. Б. здобувач кафедри конституційного права та прав людини, Національної академії внутрішніх справ

Загалом питанням висвітлення змісту тих чи інших принципів громадянства уже присвячено чимало фахових досліджень провідних вітчизняних вчених-конституціоналістів. Тому вважаємо за доцільне зупинитися лише на принципі «визнання права громадянина України на зміну громадянства».

Зазначений принцип безпосередньо закріплений у ч. 1 ст. 25 Конституції України – «Громадянин України не може бути позбавлений ... права змінити громадянство» [1].

Міжнародне право також визнає «принцип права змінити громадянство». Так, право фізичної особи змінити громадянство міститься, зокрема у міжнародних положеннях ч. 2 ст. 15 Загальної декларації прав людини: «Ніхто не може бути безпідставно позбавлений громадянства або права змінити своє громадянство» [2].

Смислове значення тексту ч. 2 ст. 15 Загальної декларації прав людини, обумовлене двоскладовим міжнародно-нормативним змістом. Перший міжнародно-нормативний зміст: «Ніхто не може бути безпідставно позбавлений громадянства...». Другий: «Ніхто не може бути безпідставно позбавлений ... права змінити своє громадянство», є емпіричною основою для цього аналізу.

Європейська Конвенція про громадянство у ст. 8 (Втрата громадянства на ініціативу особи), передбачає, що: «Кожна держава-учасниця дозволяє відмовлятися від її громадянства, якщо відповідні особи не стануть внаслідок цього особами без громадянства. Держава-учасниця може, однак, передбачити у своєму внутрішньодержавному праві, що відмовлятися від її громадянства можуть тільки ті громадяни, які постійно проживають за кордоном» [3].

Наведені міжнародні рекомендовані деклараційні та обов'язкові конвенційні для України положення, дозволяють резюмувати наступне.

На наш погляд, зміст «права змінити своє громадянство», що відображений у Загальній декларації прав людини, включно з логіко-смісловим зв'язком з положеннями «ніхто не може бути безпідставно позбавлений» експлікує (пояснює) таку його аргументацію. Фізична особа, яка має громадянство чи підданство, вправі (наділена правовою можливістю), виходячи з власного бажання, звернутися з клопотанням до відповідної держави (її уповноваженого органу) про свій добровільний вихід з громадянства чи підданства. У свою чергу, держава (її уповноважений орган), зобов'язана (зобов'язаний) прийняти та розглянути таке клопотання, а відтак, виходячи з наявних відповідних нормативно-правових підстав, може задовольнити його або відмовити.

Положення Європейської Конвенції про громадянство щодо «права змінити своє громадянство», акумулюють засадничі правові ідеї втрати громадянства на ініціативу особи, які вказують про те, що добровільна відмова фізичної особи від громадянства можлива лише за згоди патримоніальної держави (держави її громадянства), що обумовлює офіційний, нормативно-процесуальний характер цієї процедури.

Отже, за міжнародними конвенційними нормами «право змінити своє громадянство» (втрата громадянства на ініціативу особи; відмова від громадянства), має дозвільний характер з боку держави, що виражається у згоді або відмові виходу з громадянства та, очевидно дає зрозуміти, що реалізації цього права, яке може бути ініційованим лише фізичною особою, залежне від оцінки низки правових обставин, які результативно обумовлюють відповідне офіційне рішення патримоніальної держави (держави її громадянства).

Квінтесенція принципу «визнання права громадянина України на зміну громадянства» на наш погляд така:

1. Найперше можемо ствердити тезу, Конституція України у ст. 25, визнає «право громадянина України на зміну громадянства». У ст. 2 (Принципи

законодавства України про громадянство) Закону України «Про громадянство України» від 18 січня 2001 року, за № 2235-III, дублюється конституційні положення: «Законодавство України про громадянство ґрунтується на таких принципах: ... 4) визнання права громадянина України на зміну громадянства» [4].

На наш погляд, у спеціальному законі про громадянство, зокрема у положеннях про «принципи законодавства про громадянство», не слід дублювати, що визнається те чи інше конституційне суб'єктивне право фізичної особи вже як і законодавчий принцип. Варто у розділі «принципи законодавства про громадянство» національного закону про громадянство, відповідне конституційне суб'єктивне право фізичної особи «трансформувати» у правовий «принцип громадянства».

Відтак нами, на рівні Закону України «Про громадянство України», пропонується наступна нова редакція принципу «визнання права громадянина України на зміну громадянства» такого змісту – можливості зміни громадянства України на підставах та у порядку, що передбачені цим Законом.

На наш погляд, це дослідження буде корисним під час підготовки законопроектів нормативного врегулювання суспільних відносин у сфері громадянства.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. 141 с.
2. *Загальна декларація прав людини* від 10.12.1948 р. // Офіційний вісник України від 15.12.2008 р., 2008 р., № 93, стор. 89, стаття 3103.
3. *Європейська конвенція про громадянство* ETS N 166 від 06.11.1997 року. Офіційний вісник України від 02.08.2010 р., 2010 р., № 56, / № 41, 2006, ст. 2720 /, стор. 59, стаття 1917.
4. Про громадянство України : Закон України від 18 січня 2001 р. № 2235-III URL: <https://zakon.rada.gov.ua>.

РЕФОРМА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ: ЛІКВІДАЦІЯ МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ ЯК СПОСІБ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Когут Є. О., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту № 3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Хальота А.І.**

Запорукою будь-якої успішної країни є її демократичний підхід до організації політичної влади, державного устрою та правління, тож запровадження децентралізаційних процесів стало невід'ємним елементом Української держави у реорганізації сфери місцевого самоврядування на шляху до євроінтеграції. Активна державна політика розпочалась із запровадженням реформи місцевого самоврядування 2014 року і спирається вона виключно на